

M. IMRICHOVÁ
(Prešov)

JAZYK SLOVENSKÝCH PRÁVNÝCH TEXTOV SO ZRETELŇM NA PRÁVNU TERMINOLŇGIU

УДК 81'276.6:34

Имрихова М. Мова юридичних текстів з точки зору правової термінології; сторінок 11; кількість бібліографічних джерел – 10; мова словацька.

Анотація. Юридичні тексти мають свої специфічні особливості. Використання правової лексики регулюється принципами точності, суворотою об'єктивності та інформативності. Кожна правова норма повинна включати та охоплювати всі можливі ситуації. У статті розглядається юридична мова як специфічний вид професійної мови, а також своєрідність її лексики і термінології.

Ключові слова: юридичний термін, правова термінологія, мова правових документів, термін особливості, формування умов.

V čase všeobecnej globalizácie a z hľadiska cieľov nášho textu najmä európskej integrácie sa stala oblasť právnych noriem, zabezpečujúcich z centrálnych európskych inštitúcií jednotu a unifikáciu takmer všetkých oblastí života štátov, oblasťou, ktorá si vyžaduje pozornosť z viacerých (aj lingvistických) aspektov.

Nie je cieľom nášho príspevku zaoberať sa problematikou prekladu európskych noriem do slovenčiny. Sústredíme sa na spôsob jazykovej komunikácie medzi normotvorcami a adresátmi slovenských noriem a poukážeme na niektoré špecifiká lexikálnych prostriedkov slovenských právnych noriem.

Texty zákonov sú tvorené s cieľom normovať, určovať správanie sa subjektov v najrozličnejších spoločenských situáciách. Systém aplikácie, presadzovania a ochrany práva sa nevyhnutne opiera o zásadu «neznalosť zákona neospravedľuje», inak by totiž nemohol fungovať. Aby právo v štáte fungovalo, mali by tí, ktorí sa podľa neho v spoločnosti správať majú a musia, tieto normy poznať. Aby štát zabezpečil túto základnú podmienku fungovania práva, zaisťuje všeobecnú prístupnosť noriem napr. aj tým, že zákony a iné všeobecne záväzné normy publikované v Zbierke zákonov musia byť prístupné na každom obecnom úrade. Z toho plynie nevyhnutný logický záver, že adresát právnych textov sa chápe veľmi široko a že tieto texty nie sú určené len právnikom

1 Právny jazyk verzus «prirodzený» jazyk

Texty zákonov z hľadiska klasifikácie juristických textov patria medzi legislatívne texty. Podľa J. Mistríka [4, s. 79] je pre ne typická jednoznačnosť,

hutnosť, koncíznosť a kompaktnosť, sú maximálne koherentné a glutinačne uzavreté, mali by byť lingvisticky čisté. Zákony sú formulované v štátnom jazyku, a tým je podľa Ústavy SR a zákona o štátnom jazyku slovenský jazyk. Komunikácia medzi právotvorným subjektom a adresátom práva sa realizuje jazykom majúcim isté osobitosti.

V odbornej právnickej verejnosti platí téza o existencii *právneho jazyka* a *prirodzeného jazyka*. Existencia právneho jazyka je priamo daná v legislatívnych pravidlách vlády SR a v legislatívnych pravidlách tvorby zákonov. «Zákon má upravovať v príslušnej oblasti všetky základné spoločenské vzťahy. Musí byť zrozumiteľný, prehľadne usporiadaný a stručný v tom zmysle, že má obsahovať len ustanovenia s normatívnym obsahom.» [3, čl. 4. ods. 1] «V zákone sa musí dbať na jazykovú správnosť, štylistickú primeranosť a všeobecnú zrozumiteľnosť textu [3, § 68 ods. 2 zákona o rokovanom poriadku]. Nemožno používať slová alebo slovné spojenia, ktoré nezodpovedajú kodifikovanej podobe štátneho jazyka.» [3, čl. 4. ods. 3].

V legislatívnych pravidlách vlády SR sa v časti *Základné požiadavky kladené na zákon* v článku 4 [3, s. 3-4] uvádza, že zákon musí byť zrozumiteľný, terminologicky presný a jednotný, možno v ňom používať len správne a právne ustálené pojmy a správnu právnu terminológiu; v zákone sa musí dbať na jazykovú a štylistickú správnosť a všeobecnú zrozumiteľnosť textu, nemožno používať slová alebo slovné spojenia, ktoré nezodpovedajú kodifikovanej podobe štátneho jazyka.

Podobne sa v prílohe č. 2 k legislatívnym pravidlám vlády SR v časti *Právny jazyk* (s. 27) stanovuje, že návrh právneho predpisu musí byť terminologicky presný, jazykovo a štylisticky správny podľa pravidiel slovenského pravopisu.

Priamo v zákone sa neuvádza odkaz na jazykové kodifikačné príručky. Iba v pravopisných pravidlách sa totiž tvorca i používateľ právnych noriem o štylizácii či význame slov dozvie málo.

Samotné vyčlenenie právneho jazyka a prirodzeného jazyka (vysvetlenie chápania termínu prirodzený jazyk sme v žiadnej právnej príručke nenašli) svedčí o istej arogantnosti tejto society voči bežnému používateľovi jazyka a adresátovi právneho textu najmä preto, že ide o oblasť, ktorej má rozumieť každý, kto ovláda štátny jazyk. E. Pavličková [5, s. 156] zdôrazňuje, že je potrebné sa sústrediť nielen na preskúmanie povahy právnej komunikácie, ale aj prostredia práva, v ktorom daný typ komunikácie prebieha, na spôsob realizácie tohto typu komunikácie, aby sme zistili, ako diskurz práva organizuje svoj obsah a odkaz (zámer), akým spôsobom autor výpovede formuluje jazykový odkaz pre adresáta výpovede a ako adresát tento odkaz interpretuje.

Texty zákonov nie sú určené iba právnikom, ale všetkým občanom (máme na mysli mnohé legislatívne texty, týkajúce sa situácií, v ktorých sa bežný občan v priebehu života ocitne). Ak máme poznať pravidlá fungovania v spoločnosti, mali by sme textom, ktoré ich upravujú, rozumieť. Sú určené nielen právnikom,

ale aj občanom. Tým sa tieto texty výrazne odlišujú od všetkých ostatných odborných textov, ktoré sú určené užšiemu okruhu používateľov (napr. odborný jazyk a termíny v oblastiach ako je fyzika, medicína, biológia, chémia, jazykoveda a podobne). Dalo by hovoriť o osobitnom právnom štýle, ale nie o právnom jazyku (v slovenskom jazyku...). D. Slančová [8, s. 35-40] poukazuje na sociálne podmienenú diferencovanosť súčasnej slovenčiny, ktorá sa reflektuje v zložitej rôznorodosti štýlov. Okrem toho poukazuje na pribúdanie nových štýlov a profiláciu medzištýlových útvarov a prechodných pásem a na dôležitý fakt, že nemožno viesť priamu úmeru medzi funkčnými štýlmi a lexikálnymi prostriedkami.

K. Valová [9, s. 63-65] v súvislosti s termínom právny jazyk uvádza, že jazyk používaný v právnych predpisoch by sme mali nazývať jazykom právnych predpisov, ale vzhľadom na to, že väčšina autorov zaoberajúca sa uvedenou problematikou používa termín právny jazyk, sama vo svojom príspevku na označenie jazyka právnych predpisov používa termín právny jazyk. «Právny jazyk sa dá charakterizovať ako špeciálna lexikálna a stylistická súčasť slovenského spisovného jazyka, ktorého dôležitým znakom je jeho vecná konštantnosť (časová už menej) týkajúca sa najmä právnych pojmov, čo vedie k tomu, že sa táto ustálená a všeobecne vžitá právna terminológia stáva neoddeliteľnou súčasťou jazykovej kultúry nášho národa, ako aj právneho vedomia občanov» [9, s. 64]. Právnicki dokonca pripúšťajú aj existenciu právnej jazykovedy, ktorej hlavnou súčasťou je právna terminológia. (Pri čítaní textu *Občianskeho zákonníka* [10] sme sa stretli aj s nespisovnými výrazmi a nekorektnými väzbami, a tak je otázne, či sa aj tieto «termíny» majú stať «neoddeliteľnou súčasťou» jazykovej kultúry Slovákov, napr. *prehlásenie, odstavec, vadný a bezvadný výrobok, včetně, ujednania; domáhať sa na obci, behom konania, pre oslobodenie od dane, zaviazaný z konania sám, zmluva o dielo, záložné právo k veci, ak vkladateľ po dvadsať rokov s vkladom nenakladal...atď.*

2 Odborný jazyk a termíny

Každá vedná oblasť pracuje s terminologickým aparátom, ktorý je materiálnym/slovným nástrojom a prostriedkom na dorozumievanie sa medzi odborníkmi príslušného vedného odboru. Každý vedný odbor si svoju terminológiu spracúva, udržiava a spresňuje na rýchly a bezproblémový priebeh odborných diskusií, ktorých dôležitou súčasťou je presné pomenovanie pojmu na strane autora a v rovnakom rozsahu a obsahu dekodovaný pojem na strane percipienta. Preto v diskurze práva je nevyhnutné hľadiť na jazyk nielen ako na prostriedok komunikácie vo všeobecnosti, ale aj ako na prostriedok profesionálnej komunikácie, prostredníctvom ktorého právna komunikácia vzniká, na úroveň jeho zvládnutia u všetkých účastníkov právnej komunikácie; analyzovať formu a obsah písomnej výpovede v prostredí práva, odhaliť explicitné a implicitné odkazy právneho textu a niektoré ďalšie podmienky, za ktorých sa právna komunikácia uskutočňuje (5, s. 155]. Presnosť, a tak aj rýchlosť a bezšumovosť odbornej komunikácie sa dosahuje

vymedzením jednak rozsahu terminologického aparátu, jednak vymedzením pojmu konkrétneho slova/termínu. Odborný jazyk «je štýl komunikácie vedeckých, odborných a pracovných poznatkov» [7, s. 47] definuje sa aj ako súhrn všetkých jazykových prostriedkov, ktoré sa používajú v určitom odbore na dorozumievanie medzi odborníkmi, ktorí pracujú v tomto odbore, resp. ako súhrn jazykových prostriedkov, ktoré sú viazané na určitú oblasť ľudskej činnosti, sú charakteristické pre určitý špecifický štýl a odlišujú sa od iných štýlov. Aj tieto definície odborného jazyka jednoznačne poukazujú na jeho funkciu, a tou je zabezpečenie komunikácie a sprostredkovanie informácie. Podstatnou súčasťou odborných textov, za aké pokladáme aj texty právnych noriem, je slovná zásoba (odborná slovná zásoba, termíny). Termín sa všeobecne chápe ako pomenovanie pojmu v systéme pojmov niektorého vedného a technického odboru; z hľadiska teórie komunikácie sa však upozorňuje na ich funkčnosť, teda že sú to prostriedky odborného vyjadrovania. Termín (odborný názov) je prvok slovnej zásoby pomenujúci pojem vymedzený definíciou a miestom v systéme pojmov konkrétneho vedného odboru, techniky, hospodárstva a ďalších činností. Je to pomenovací prostriedok určený na odbornú komunikáciu a je to konvenčný (dohovorený) znak. Jeho význam nevyplýva z kontextu, ale z definície. Termíny sú lexémy, v ktorých je prekryvanie sa lexikálneho významu pojmom jednou zo základných požiadaviek. Na rozdiel od ostatnej lexiky sú termíny vedome ovládanou zložkou, čo znamená, že na ich forme a význame sa dohodnú vždy príslušní odborníci, a potom sa musia záväzne v odborných textoch dodržiavať. Keďže sa v odborných textoch vrátane textov zákonov používa spisovný jazyk, za základnú vlastnosť termínu sa preto považuje spisovnosť. V oblasti terminológie sa z ďalších vlastností termínov najčastejšie uvádza presnosť, jednoznačnosť, nosnosť, ustálenosť a viazanosť na určitý vedný odbor, motivovanosť, derivatívnosť a krátkosť.

3 Znaky právnych pojmov

Slovná zásoba právnych textov nie je veľmi diferencovaná a je veľmi zhustená. Paradoxne však tento fakt nevedie k jednoznačnosti a zrozumiteľnosti, ale je výsledkom vysokej abstraktnosti a širokospektrálneho použitia. Problém vymedzenia právneho pojmu je zložitý proces, ktorý predpokladá jednak vymedzenie okruhu právnych pojmov, jednak ich overenie a konfrontáciu rozsahu/pohybu ich významu na základe funkcie vo viacerých zákonoch. Právny jazyk sa vyznačuje špecifickými právnymi pojmami, pod ktorými sa z jazykovedného hľadiska rozumejú slová alebo slovné spojenia, ktoré sú jazykovo správne, jednoznačné, presné, ustálené a zreteľné, no nemožno ich úplne odlišovať od pojmov prirodzeného jazyka najmä vzhľadom na funkčný zreteľ legislatívnych textov; sú to slová z bežnej lexiky či iného odboru, prevzaté do právnej normy. Tieto neutrálne slová sa v právnej norme definujú a nadobúdajú ráz právneho pojmu minimálne pre potreby normy, v ktorej sa vyskytujú. Ide teda o právne termíny v širšom zmysle slova, tzv. *všeobecné právne pojmy* [2, s. 88-89], ktoré nadobúdajú konkrétny (a navzájom odlišný)

význam v odlišných zákonoch a ktoré sa formálne zhodujú s lexikou bežného jazyka, pričom ich významový/obsahový rozsah je v rámci hlavnej sémy široko pohyblivý (napr. *konanie, nerozdielnosť, ujma na zdraví, značná škoda, škoda veľkého rozsahu, bez zbytočných odkladov, dobré mravy, povolenie na pobyt, štátny príslušník tretej krajiny*). Sú to neostré až vágne výrazy, no sú nepostrádateľné; svet noriem je totiž iný než svet faktov a v normách je potrebné použité termíny pre každý prípad reinterpretovať. Ide o potrebu spresniť rozsah pojmu, napr. aké konanie už prekračuje «nepatrnú mieru nebezpečnosti pre spoločnosť» a podobne. E. Pavlíčková [5, s. 153] poznamenáva, že je to dôsledok toho, že komunikácia v právnom prostredí je časovo, priestorovo, sociálne i profesionálne asynchrónna. Podľa nej táto asynchrónia vzniká temporálnymi a lokálnymi rozdielmi medzi vytvorením a realizáciou právnych noriem, absenciou rovnováhy v kvantite a kvalite profesionálnych vedomostí i všeobecných skúseností medzi tvorcom a recipientom právneho odkazu. Z uvedeného vyplýva abstraktná povaha právnych noriem, pretože majú/musia postihnúť nielen jediný konkrétny jav/skutok, ale vzťahujú sa na širší okruh spoločenských javov rovnakého druhu. Abstraktnosť by však nemala znamenať nepresnosť či nejednoznačnosť alebo neurčitosť právnych noriem, ale naopak, mala by tu byť vylúčená akákoľvek neurčitosť v právnej komunikácii.

Právna lexika je vedome regulovaná lexika, ktorá vzniká a hierarchizuje sa definovaním, presným vymedzením pojmu v čase tvorby zákona. Význam termínov nie je v normách odborov s deskriptívnou terminológiou vymedzovaný definíciou, ale výkladom; ak by išlo o definíciu, musela by byť vo všetkých normách totožná. Tak sa stáva, že napriek vlastnosti jednoznačnosti a presnosti termínov v istom odbore existujú v právnej vede polysémické termíny. Napríklad termín *bezúhonný* má odlišný rozsah významu. Živnostenský zákon č. 455/1991 Zb. v § 6 ods. 2 definuje bezúhonnú osobu takto: «Za bezúhonného sa na účely tohto zákona nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za trestný čin hospodársky, trestný čin proti majetku alebo iný trestný čin spáchaný úmyselne, ktorého skutková podstata súvisí s predmetom podnikania, ak sa naňho nehľadí, akoby nebol odsúdený.» Naopak, zákon o advokácii č. 586/2003 Z. z. v § 3 ods. 3 ustanovuje: «Za bezúhonného sa na účely tohto zákona nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, a ak ide o obzvlášť závažný zločin, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin prijímania úplatku, trestný čin podplácania a trestný čin nepriamej korupcie, ani ten, komu bolo odsúdenie za taký trestný čin zahladené alebo na ktorého sa hľadí, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený podľa osobitného predpisu.» Z citátov vyplýva, že každá norma stanovuje iné kategórie trestných činov (iná šírka chápania trestných činov vzhľadom na bezúhonnosť) – majetkové či hospodárske trestné činy verzus každý úmyselný trestný čin. V právnych textoch nachádzame veľa polysémických termínov, ktorých význam je jasný, keďže sú motivované neutrálnou bežnou lexikou. Problém vzniká, ak sú

takto motivované termíny na účely normy definované rozsahom či obsahom inak, ako sú ich prvotné a bežné významy, s ktorými percipient (za akého pokladáme aj bežného občana, na ktorého sa daná norma vzťahuje) «pracuje», ako ich prvoplánovo vníma.

Podobne termín *mladistvá osoba* Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. v § 94 ods. 1 zakotvuje ako «osobu, ktorá v čase spáchania trestného činu *dovršila štrnásť rok* a neprekročila osemnásť rok svojho veku, sa považuje za mladistvú.» Naopak, zákon o priestupkoch č. 372/1990 Zb. v § 19 ods. 1 ustanovuje, že «pri posudzovaní priestupku osoby, ktorá v čase jeho spáchania *dovršila pätnásť rok* a neprekročila osemnásť rok svojho veku (ďalej len «mladistvý»), sa prihliada na osobitnú starostlivosť, ktorú venuje spoločnosť mládeži.» Viacvýznamovosť termínov v rámci rozličných vedných odborov je bežný jav, no problémom sa stáva, keď sa vyskytuje v rámci jedného odboru. V takom prípade na pochopenie účinnosti obsahu zákona nepomôže ani kontext. Potvrďuje sa potreba stálosti/ustálenosti právnych termínov, čiže ich zladovanie v pripravovaných normách s právnymi pojmami a termínmi v jestvujúcich a platných normách.

Osobitnou skupinou v právnej oblasti sú pomenovania osôb. Pri ich tvorbe sa využíva slovtvorný potenciál slovenčiny. Jednotná onomatologická štruktúra, z ktorej by vyplynula aj jednotná onomaziologická štruktúra, čím by sa uľahčila identifikácia pomenovania osoby vo vzťahu k javu/veci, sa však nedodržiava, resp. vznikajú zbytočné synonymá, ktoré zneisťujú používateľa (napr. *poistník/poistenec*, *poisťovateľ/poistiteľ*). Príponou *-ník* sa tvoria pomenovania osôb, ktoré niečo nadobúda činnosťou vyjadrenou v slovese: *postupník*: ten, kto niečo nadobúda, stane sa novým veriteľom; *poukazník*: ten, kto prijíma poukaz; *prikazník*: ten, kto na základe príkazu pre niekoho obstaráva vec, vykonáva činnosť (vykonávateľ príkazu); *poistník*: ten, kto s poisťovateľom uzatvára poistnú zmluvu a je povinný platiť dohodnuté poistné. Príponou *-ec* sa tvoria pomenovania osôb, ktorým zo vzťahu vplýva povinnosť, resp. osôb, ktorá vykonávajú činnosť vyjadrenú slovesom: *poukázanec*: ten, kto poukaz platí; *poistenec*: ten, komu vzniká uzavretím poistnej zmluvy právo na poistné plnenie (poistený); *poverenec*: ten, kto je poverený; *splnomocnenec*: ten, kto je splnomocnený. Príponou *-tel'* sa tvoria pomenovania osôb, ktoré niekomu odovzdávajú právomoci: *splnomociteľ'*: ten, kto splnomocňuje; *poverovateľ'*: ten, kto poveruje; *poisťovateľ'*: ten, kto dojednáva poistenie a vykonáva jeho správu (poisťovňa, vo výnimočných prípadoch aj sprostredkovateľská spoločnosť); *poistiteľ'*: ten, kto s poistníkom uzatvoril poistnú zmluvu (poisťovňa). Príponou *-ca* sa tvoria pomenovania osôb vykonávajúcich činnosť vyjadrenú slovesom: *zástupca*: ten, kto niekoho zastupuje; *postupca*: ten, kto niečo niekomu postupuje, odovzdáva, aby už nebol veriteľom; *poukazca*: ten, kto poukazuje poukaz; *prikazca*: ten, kto si u niekoho objednáva vykonanie činnosti, zabezpečenie veci na základe príkazu; *žalobca*: ten, kto žaluje atď.

Názvy osôb sa tvoria aj prevzatými príponami, často konkurenčnými domácim príponám. Tak, ako celú oblasť slovnej zásoby, aj oblasť práva je

nternacionalizovaná, čo sa prejavuje vo využívaní prevzatých predpôň ako konkurenčných slovotvorných prostriedkov s rovnakou onomaziologickou bázou (napr. *-nik/-ár, -tel/-ant*):

-ant: *mandant*: osoba, ktorá poverila mandatára, aby ju zastupoval; *indosant*: osoba, ktorá prevádza na niekoho iného (indosatára) práva zo zmenky;

-ent: *komitent*: ten, ktorý si objednáva zariadenie určitej veci;

-ista: *avalista*: ten, kto ručí zmenkou za niekoho;

-át: *avalát*: ten, za koho sa niekto zaručuje zmenkou.

-ár: *mandatár*: ten, kto dostal poverenie na zastupovanie; *indosatár*: ten, na koho je prevedená zmenka; *komisionár*: ten, kto vykonáva činnosť pre iného.

4. Záver

Právny jazyk pokladáme za špecifický funkčný jazyk v rámci národného jazyka. Aj v kontexte všeobecne komunikačného chápania analýzy, normalizovania a optimalizovania či precizovania právnych predpisov je potrebné venovať sústredenú pozornosť termínu právneho jazyka, ktorý chápeme ako svojbytný existenčný jazykový útvar, ktorého nezanedbateľnou a nesuplovateľnou časťou je aj národný jazyk, t. j. slovenčina (jej spisovná varieta). Jazyková interpretácia textov právnych predpisov a z nej vyplývajúce precizujúce či optimalizačné a «terapeutické» odporúčania, ktorých výstup bude lexikograficky spracovaný v jednotlivých slovníkových heslách, musia vychádzať z pochopenia právneho systému, funkcií práva v (súčasnej) spoločnosti, všeobecne platných i akceptovaných zásad tvorby práva a právnych predpisov, a teda nielen zo všeobecných zásad jazykovej správnosti.

Literatúra

1. Abrahámová E. Interpretačné postupy v práve / Eva Abrahámová // Právny obzor. – 1997. – №80. C. 498- 504.

2. Imrichová M. «Sloboda» jazyka textov právnych noriem / Mária Imrichová // Slovo a obraz v komunikaci s detmi. Svoboda jazyka – jazyk svobody. Ed. Radomil Novák. Sborník příspěvků z konference pořádané katedrou českého jazyka a literatury s didaktikou PdF OU a Kabinetem literatury pro mládež, jazykové a literární komunikace PdF OU 21. a 22. června 2012. – Ostrava : Ostravská univerzita v Ostravě, 2012. – C. 87-92.

3. Legislatívne pravidlá vlády Slovenskej republiky [Legislative Rules of the Government of the Slovak Republic.] (schválené uznesením vlády SR z 8. 4 1997 č. 241 a uznesenia vlády SR z 28. 11. 2001 č. 1130)

4. Mistrík J. Juristické texty / Jozef Mistrík // Text a kontext. – Prešov : Univerzita P. J. Šafárika, 1993. C. 78-81.

5. Pavlíčková E. The Existence of Paradoxes in Legal Discourse / Eva Pavlíčková // Slovak Studies in English I, Zborník z konferencie organizovanej pri príležitosti 80. výročia založenia štúdia anglistiky a amerikanistiky na FF Univerzity Komenského v Bratislave konanej 20.-22.10.2004 v Budmericiach. – Bratislava : Univerzita Komenského, 2005, diel 1, s. 150-158.

6. Pavlíčková E. Protirečenia v právnom diskurze /Eva Pavlíčková // Antoňáková, D.-Liashuk, V. (ed.): Aktuálne otázky teórie diskurzu. Jazykovedný zborník č. 42, AFPh – 393/474. – Prešov : Filozofická fakulta Prešovskej univerzity v Prešove, 2013.

7. Slančová D. Praktická štylistika / Daniela Slančová. – Prešov: Slovacontact, 1996. – 176 c.

8. Slančová D. Reč authority a lásky: reč učiteľky materskej školy orientovaná na dieťa. Opis registra / Daniela Slančová. – Prešov : Filozofická fakulta Prešovskej univerzity, 1999. – 220 c.

9. Valová K. Právny jazyk / Katarína Valová // Právny obzor. – 2000. – № 83. C. 63-72.

10. Občiansky zákonník. [The Civil Code.] Zákon č. 40/1964 Zb. a Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. // Zákony II/2004. – Žilina : Poradca, 2004.

ЯЗЫК ЮРИДИЧЕСКИХ ТЕКСТОВ С ТОЧКИ ЗРЕНИЯ СПЕЦИФИКИ ПРАВОВОЙ ТЕРМИНОЛОГИИ

М. Имрихова

Аннотация

Юридические тексты имеют свои специфические особенности. Использование правовой лексики регулируется принципами точности, строгой объективности и информативности. Каждая правовая норма должна включать и охватывать все возможные ситуации. В статье рассматривается юридический язык как специфический вид профессионального языка, а также своеобразие его лексики и терминологии.

Ключевые слова: юридический термин, правовая терминология, язык правовых документов, термин особенности, формирование условий.

LANGUAGE OF LEGAL TEXTS, HAVING REGARD TO THE SPECIFICS OF THE LEGALLEXICON

M. Imrichová

Summary

Legal texts have their own specific features. The usage of legal vocabulary is influenced by the principles of exactness, strict objectiveness and informativeness. Every legal norm has to be all-inclusive, it has to cover all possible situations it refers to. The paper deals with understanding of legal language as a specific kind of professional language as well as with distinctiveness of its lexis and terminology.

Key words: legal term, legal terminology, the language of legal texts, the term features, formation of terms.

Štúdia vznikla ako súčasť riešenia grantového projektu VEGA 1/0273/13 Interdisciplinárna analýza jazyka právnych textov.